

retsfølges, dømmes eller tilbageholdes for andre lovovertrædelser begået forud for udleveringen.

Efter artikel 28 kan medlemsstaterne meddele Rådssekretariatet, at den person, der udleveres, kan videreudleveres til en anden medlemsstat, medmindre den judicielle myndighed i det land, der har udleveret den pågældende, i særlige tilfælde anfører andet. Hvis en sådan erklæring ikke afgives, kan videreudlevering som udgangspunkt ikke finde sted. Der gælder dog visse undtagelser, herunder hvis den person, der er udleveret, har meddelt samtykke til videreudlevering, eller hvis det land, der har udleveret den pågældende, har meddelt samtykke til videreudlevering. Udlevering til en stat uden for EU må alene finde sted, hvis den stat, der har udleveret den pågældende, har meddelt sit samtykke hertil.

Rammeafgørelsen er på dette punkt i overensstemmelse med gældende ret (jf. de gældende bestemmelser i udleveringslovens §§ 10 og 10 a). Justitsministeriet finder ikke, at der på nuværende tidspunkt, navnlig som følge af den udvidede adgang til udlevering til andre medlemsstater, er behov for at foreslå ændringer af de gældende regler om adgangen for den anmodende medlemsstat til at retsfølge, dømme, tilbageholde og videreudlevere den pågældende for andre lovovertrædelser end den lovovertrædelse, for hvilken den europæiske arrestordre var udstedt.

Som følge heraf foreslår Justitsministeriet, at der i kapitel 2 a om betingelser for udlevering til EU-medlemsstater indsættes en bestemmelse i § 10 j, stk. 1, der henviser til bestemmelsen i § 10 samt bestemmelser i § 10 j, stk. 2 og 3, med et indhold svarende til den gældende bestemmelse i § 10 a.

Den foreslåede nye bestemmelse medfører således ikke en udvidelse af adgangen for en anmodende EU-medlemsstat til at foretage strafforfølgning og straf fuldbyrdelse med hensyn til andre straffbare handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, eller i adgangen til at videreudlevere til en tredje stat.

Efter Rådets konvention om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i EU (1995-konventionen) er udgangspunktet, at et samtykke til afkald på specialitetsreglen og samtykke til videreudlevering ikke kan tilbagekaldes. Danmark har imidlertid i forbindelse med ratifikationen af konventionen afgivet en erklæring om, at samtykke kan tilbagekaldes i overensstemmelse med reglerne i dansk ret. Dette indebærer, at et samtykke kan tilbagekaldes på et hvil-

ket som helst tidspunkt under sagen, indtil udlevering er sket.

Efter rammeafgørelsens artikel 13, stk. 4, kan et meddelt samtykke i princippet ikke tilbagekaldes. En medlemsstat kan dog fastsætte, at et samtykke kan tilbagekaldes i henhold til national ret. En medlemsstat, som ønsker at benytte sig af denne mulighed, underretter Generalsekretariatet for Råder herom samtidig med vedtagelsen af rammeafgørelsen.

Danmark erklærede i forbindelse med vedtagelsen af rammeafgørelsen i henhold til artikel 13, stk. 4, at samtykke kan tilbagekaldes i overensstemmelse med reglerne i dansk ret. På denne baggrund kan gældende ret, hvorefter et eventuelt samtykke kan tilbagekaldes efter de almindelige regler, opretholdes.

Der henvises i øvrigt til den foreslåede bestemmelse i § 10 j.

4.1.11. Andre bestemmelser

Efter rammeafgørelsens artikel 5, stk. 2, kan udlevering, når arrestordren er udstedt for en lovovertrædelse, der i den anmodende medlemsstat kan straffes med fængsel på livstid, betinges af, der kan ske fornyet prøvelse af, om der er grundlag for at fortsætte fuldbyrdelsen af dommen, jf. pkt. 3.2. ovenfor.

Som det fremgår ovenfor, foreslår Justitsministeriet, at der i udleveringsloven indsættes en bestemmelse om, at udlevering af danske statsborgere til strafforfølgning i andre EU-medlemsstater kan betinges af, at afsoning af en eventuel frihedsstraf skal ske i Danmark (jf. artikel 5, stk. 3). Endvidere foreslås der indsat en bestemmelse i loven, hvorefter udlevering af danske statsborgere til straf fuldbyrdelse i en medlemsstat kan afslås, hvis der samtidig gives tilsagn om, at den idømte straf fuldbyrdes her i landet (jf. artikel 4, stk. 6).

Den gældende udleveringslov indeholder ingen bestemmelser om udlevering for lovovertrædelser, der kan medføre livstidsstraf i den anmodende stat. Det er således ikke muligt at betinge en sådan udlevering af, at der kan ske fornyet prøvelse af fuldbyrdelsen af en idømt livstidsstraf. Da rammeafgørelsen kun indebærer en udvidelse af adgangen til udlevering til andre EU-medlemsstater, finder Justitsministeriet ikke grundlag for at indføre en bestemmelse i udleveringsloven om særlige betingelser med hensyn til prøvelsen i sager vedrørende lovovertrædelser, for hvilke der kan idømmes fængsel på livstid.